

Capitolul 2

Citim în versetul 1, că Pavel nu cunoștea personal pe credincioșii din Colose, și din Laodiceea, care era în apropiere de Colose. Probabil aceste adunări au luat ființă prin alți slujitori ai lui Dumnezeu. Însă după ce Pavel a auzit, că în Colose erau credincioși, care nu numai că nu aveau destul în Hristos, ci se și preocupau cu tot felul de ispite și lucruri greșite, eforturile lui, lupta lui, s-a extins și pentru acești credincioși. Ce inimă a avut omul acesta pentru Adunare! Sunt slujitori în lumea aceasta, care au chemarea de la Dumnezeu, să adune credincioși, dar care se preocupă puțin cu ceea ce vor deveni aceștia. Ei spun, că lasă aceasta pe seama altora, care au o misiune în acest sens. Ei predică numai Evanghelia și prin acțiunea Duhului lui Dumnezeu aduc oameni la pocăință. Crezi tu, că aceasta este lucrarea completă a unui evanghelist? Vedem aici slujba lui Pavel. El nu își încheia lucrarea, când cineva se întorcea la Dumnezeu. Slujba lui se extindea atât de mult, până când credincioșii erau prezentați desăvârșiți în Hristos (capitolul 1,28). Aceasta însemna luptă (capitolul 1,29). Credincioșii trebuiau să învețe să renege ce nu avea a face cu Hristos. Este de cea mai mare însemnătate, ca dimensiunea acestei realități să pătrundă în inimile noastre ale tuturor, căci și pentru noi este valabil același îndemn. Tot ce Pavel tratează aici, de care el atenționează ca fiind un pericol pentru credincioșii din Colose, este acum, după 1900 de ani de creștinism, nu numai o amenințare, ci o realitate, în mijlocul căreia noi ne aflăm. Aceste lucruri au devenit pentru creștini un bun comun. Vom vedea în continuare aceste pericole. De mult ele nu mai sunt pericole care amenință. Creștinătatea a căzut de mult pradă lor, și în cea mai mare parte ele au învins, cu regret uneori și în viața noastră, în inimile noastre și în mijlocul nostru. Căci lucrurile, care sunt numite aici, sunt așa de umane – dar ce este uman nu este de la Dumnezeu. Uneori noi ne scuzăm cu aceea, că ceva este cu adevărat uman, însă aceasta înseamnă totodată că este cu adevărat necreștin. Aceste lucruri nu pot fi aduse în armonie unele cu altele.

De aceea: apostolul Pavel lupta (atât față de împotriviții cât și în rugăciune), ca prin Duhul lui Dumnezeu să aducă pe fiecare om așa de departe, ca tot ce este în afară de Hristos în viața acestor credincioși să dispară și în felul acesta inimile lor să fie mângâiate. Pentru aceasta se ostenea el. Un cuvânt ciudat: «a mângâia». Aveau credincioșii din Colose necazuri? Da, când pătrund greșeli, inimile devin neliniștite. Cineva, care este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, se va neliniști când învățături greșite, care lezează gloria persoanei lui Hristos, se năpustesc asupra lui. Atunci este nevoie de mângâiere. Aceasta este o expresie ciudată, însă ea caracterizează exact starea inimii în care ajunge un credincios când deschide ușa rătăcirilor. De aceea Pavel dorește ca inimile credincioșilor să fie unite «în dragoste, și să capete toate bogățiile siguranței depline de înțelegere» (versetul 2). Ce țel sublim, care se poate obține pe pământ! În Evrei 10,22 este vorba de «deplina siguranță a credinței». Aceasta este necesară în primul rând. Fiecare om trebuie să ajungă mai întâi la punctul în care nu se mai îndoiește de ce a spus Dumnezeu, ci prin credință primește adevărul, că fiecare om, care crede în Domnul Isus, are iertarea păcatelor și este socotit drept, că el este unit cu Hristos și este în siguranță la judecată. Epistola către Evrei 6,11 vorbește despre «deplina siguranță a nădejdi». Aceasta urmează apoi în creșterea spirituală a credinciosului. El trebuie să vadă nu numai ce a făcut Hristos pentru el, ci și că Hristos este întruchiparea tuturor așteptărilor lui. Aici avem al treilea element în treimea «credința, nădejdea și dragostea»: unit în dragoste, pentru ca dragostea (aceasta este desfășurarea naturii dumnezeiești în noi, căci această natură este dragoste) să ne ducă la deplina siguranță a înțelegerii, la cunoașterea tainei.

Aceasta este ciudat: să primești cunoștință prin dragoste. Aceasta este ceva cu totul deosebit, după aceasta nu trebuie să cauți în știință. Acolo este vorba de minte, de intelect, și aceasta ne conduce acolo la cunoaștere. De aceea știința are așa de puțin a face cu ceea ce este de la Dumnezeu, căci la El este cu totul altfel. Când se vede în noi natura lui Dumnezeu, dragostea Sa, lumina Sa, atunci vine adevărata cunoaștere. În știință este de neimaginat, că dragostea ne poate

duce la cunoaștere, însă așa este la Dumnezeu. La Dumnezeu nu există un alt drum. Dacă dorim să cunoaștem gândurile Lui și căile Lui, atunci să nu ne încredem în intelectul nostru. Acesta poate fi de folos, dacă îl folosim în absolută dependență de voia lui Dumnezeu, însă deseori el este un pericol. Dacă natura dumnezeiască, căreia i-am devenit părtași (2 Petru 1,4), ia chip în noi și dragostea Lui se dezvoltă în noi, atunci vom ajunge și la «deplina siguranță a înțelegerii», «la cunoașterea pe deplin a tainei lui Dumnezeu, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii» (versetele 2.3).

Acesta este un text, pe care mulți îl cunosc pe de rost, dar știm noi și care sunt consecințele? Le cunoașteți voi credincioși din Colose, voi care ați putut „să vă folosiți” de Hristos, ca să fiți mântuiți, dar care apoi ați putut să vă dați urechea multor altor lucruri interesante? Voi, care ați gândit, că grecii nu erau proști, care au scris așa de mult și aveau concepții interesante despre lume și originea lucrurilor, despre unele lucruri, care se meritau să fie primite cu intelectul? Voi sunteți nebuni, spune Pavel. Nu știți, că toată cunoașterea adevărată se găsește numai în taina lui Dumnezeu, în Hristos? Nu este numai așa, că în Hristos (care este conținutul tainei lui Dumnezeu; capitolul 1,27) se găsește o multitudine impresionantă de înțelepciune, nu, ci în El se găsesc toate comorile înțelepciunii și cunoașterii. Aceasta exclude orice amestecare a științei și filozofiei omenești. Nu există o altă știință. Știința și filozofia lămuresc ceea ce este perceptibil pentru intelect și pentru organele de simț, și aceasta poate fi interesant la timpul și locul potrivit, dar dacă filozofia se extinde să afle nașterea și ținta lucrurilor în afara revelației lui Dumnezeu, atunci ea este pe un drum nebun, orb, căci această înțelepciune nu se obține cu organele de simț și cu mintea. Știința nu poate face nimic mai mult decât să sperie să dezvăluie ceva din tainele creației, însă numai Dumnezeu ne poate dezvălui tainele Creatorului, și aceasta El a făcut-o în Domnul Isus, care este Creatorul cerului și pământului. Filozofia ne poate spune numai: ar putea să fi fost așa sau așa. Însă Dumnezeu ne spune cum *a fost*, cum și unde se găsesc planurile Sale, și anume în taina lui Dumnezeu, în Hristos. Această înțelepciune nu s-a putut obține nici măcar în Vechiul Testament. Într-adevăr, îngerii au văzut ceva din înțelepciunea dumnezeiască, atunci când Dumnezeu a creat lumea; scoteau strigăte de veselie, când Dumnezeu a pus temeliiile pământului (Iov 38,7), când în aceasta au văzut înțelepciunea Sa. Dar aceasta nu era *toate* comorile înțelepciunii și cunoașterii lui Dumnezeu. Nu, ele au devenit vizibile când a fost revelată taina lui Dumnezeu, când Dumnezeu a adus la lumină cele mai adânci taine ale inimii Sale. Aceasta nu a avut loc nici măcar atunci când a venit Domnul Isus, căci El nu putea face cunoscut tot ce știa de la Tatăl Său (Ioan 16,12.13). Aceasta a devenit posibil abia după ce a venit Duhul Sfânt. Abia atunci a fost adusă taina la lumină: Hristos și Adunarea unite *într-unul*. Abia acum au fost revelate toate comorile înțelepciunii, și abia acum îngerii văd înțelepciunea nespus de mare a lui Dumnezeu făcută cunoscut în Adunare (Efeseni 3,10). Minunat! Nu în creație, ci în Hristos cu Adunarea au fost revelate toate comorile înțelepciunii și cunoașterii lui Dumnezeu. Și de ce? Deoarece mădularele Adunării sunt unite cu Hristos, Omul glorificat în cer, Capul trupului. Faptul că Hristos este Capul tuturor lucrurilor nu este nici o taină, căci aceasta a fost descoperit deja în Vechiul Testament; să ne gândim numai la Psalmul 8 și la Daniel 7: Hristos ca Fiu al Omului așezat peste toate lucrurile. Deci aceasta nu era nici o taină. Taina este aceasta: Hristos ca și Cap al tuturor lucrurilor a fost dat Adunării, care este trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți (Efeseni 1,22.23). Că în timpul Împărăției de o mie de ani va fi un Cap peste toate lucrurile, nu era ceva nou, însă că Dumnezeu, ca să aducă la plinătate acest Cap, Îi va da un trup, Adunarea, și că Adunarea împreună cu Hristos a fost înălțată peste toate lucrurile, aceasta este taina. Este desfășurarea deplină a înțelepciunii lui Dumnezeu, că Dumnezeu a ridicat oameni la această înălțime, că ei au fost uniți cu Hristos și au fost înălțați peste toate lucrurile.

În Hristos unit cu Adunarea Sa sunt cuprinse toate comorile înțelepciunii și cunoașterii. Aici au venit iudaizării la credincioșii din Colose, cărora voiau să le facă cunoscut cunoștințele lor. Le-au povestit despre filozofiile și tradiția iudaică, care era scrisă în literatura lor bogată. Ei voiau să facă cunoscut acestor credincioși din Colose, ce au cercetat ei, ce știau despre originea lumilor,

despre originea îngerilor – tot felul de lucruri interesante. Credincioșii din Colose au considerat acestea demne de știut. Desigur, pentru ei era important tot ce se găsea în Hristos, dar ei considerau interesant să cunoască și celelalte lucruri. Căci erau învățați iudei bătrâni, era poporul lui Dumnezeu, care avea această cunoștință. Însă Cuvântul lui Dumnezeu spune: toate acestea sunt nebunie; căci toată cunoașterea se găsește numai în El, în adevărul că Hristos este unit de nedespărțit cu Adunarea. Toată înțelepciunea și cunoașterea adevărată rezultă pentru noi din conștiința poziției pe care noi o avem în Hristos Cel glorificat. Aceasta are pentru noi practic cea mai mare importanță – nu numai când vedem ce a devenit aceasta în creștinătate, cât de mult filozofiile și tradițiile oamenilor au primit un loc în creștinătate, ci și, când privim în inima și viața noastră, cât de receptivi suntem pentru ceea ce este în afară de Hristos și în afara poziției noastre în El. Dar toată această aspirație după înțelepciune și cunoaștere este nebunie, și noi nu le vom găsi niciodată, dacă nu le vom căuta în această taină: Hristos și Adunarea. «Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin cuvinte înduplecătoare» (versetul 4).

«Căci, măcar că sunt departe cu trupul, totuși în duh sunt cu voi» (versetul 5). Nu era așa, că Pavel a spus: nu cunosc pe credincioșii din Colose, căci niciodată nu am fost la ei. Nu mă preocup cu problemele lor, alți frați pot merge acolo. Nu, Pavel simțea responsabilitatea lui, și a zis: chiar dacă voi nu mă cunoașteți și eu nu v-am văzut niciodată, chiar dacă nu sunt la voi, doresc să vă prezint clar toate acestea. Însă el nu face aceasta înainte să-i laude pentru ordinea și tăria credinței lor în Hristos. Acestea sunt însușiri frumoase. Însă tăria credinței nu este niciodată garanția că noi nu suntem receptivi pentru învățăturile false. Tăria în credință înseamnă, că nimeni nu ne poate lua această credință, și nu este nici un motiv să se presupună, că acești învățători greșiți ar fi putut sau ar fi vrut să ia credința credincioșilor din Colose, pe care ei o aveau în Hristos. Însă ei puteau foarte bine să facă altceva, și aceasta era mult mai perfid.

Dacă ar veni cineva la noi, ca să ne ia credința, am fi foarte vigilenți. Dar ce am face noi, dacă ar veni cineva și ar spune: această credință este minunată. Sunt pe deplin una cu tine în privința aceasta. Dar mai sunt o mulțime de alte lucruri mai interesante, care pot adânci această credință. – Ști tu cât de viclean este dușmanul? El nu spune numai: celelalte sunt fără importanță, dar se merită să te ocupi cu ele. Nu, el spune: dacă vei adăuga și aceasta, atunci credința ta se va adânci, și vei primi o imagine mai bună cu privire la cine este Hristos. Vei vedea aspecte mult mai frumoase ale credinței tale. Vei putea vedea credința ta pe fundalul înțelepciunii grecești și iudaice. Acestea sunt cuvinte mincinoase și inducătoare în eroare. Oricât de tare ai fi tu în credința ta, dar aceasta nu este de ajuns. Trebuie ca alături de această credință nimic să nu primească un loc în inima noastră. Cu privire la aceasta atenționează apostolul aici foarte sever.

«Deci, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidindu-vă în El, întăriți în credință, după cum ați fost învățați, și sporind în ea cu mulțumire» (versetele 6.7). Voi nu trebuie să vă mulțumiți numai cu faptul că ați primit pe Hristos. Credincioșii din Colose spuneau: noi am primit pe Hristos și L-am cunoscut ca Acela care a murit pentru păcatele noastre. Acum putem, ca oameni noi, cu mintea luminată, studia înțelepciunea iudeilor și grecilor. Ei considerau că aceasta nu constituia nici un pericol pentru ei, căci ei aveau ochi luminați, și ei ar putea acum să se preocupe cu aceasta, ca să vadă lucrurile în lumina creștinismului. Însă Pavel spune: când ați venit la credință, atunci nu ați avut nevoie de nimic altceva, decât numai de Hristos. Sau ați fost de părere, că filozofii puteau să vă salveze? Atunci ați văzut bine, că numai Hristos vă putea salva și că voi aveți destul în El. De ce nu ați rămas în El? Gândiți voi, că pentru viața voastră pe pământ aveți nevoie și de altceva? Ați gândit, că pentru a putea crește în adevăr aveți nevoie și de altceva, în afară de Hristos? Voi L-ați primit pe El și sunteți înrădăcinați în El și prin El ați învățat. – Aceasta se spune aici de trei ori cu alte cuvinte.

Acum noi trebuie să umblăm cu El și să fim zidiți și întăriți în El. Nu numai rădăcinile (temelia credinței noastre) trebuie să fie în El, ci și zidirea sufletească trebuie să vină din El. Tulpina își trage seva de viață din rădăcini și nu din împrejurimi. De aceea noi nu trebuie să „folosim” pe Hristos numai, dacă am voie să spun așa, ca să ne întindem rădăcinile în El, ci și ca să fim zidiți

în El. În inima noastră nu are voie să primească nimic altceva un loc, decât numai El singur. Noi trebuie să-L cunoaștem nu numai ca Salvatorul nostru, ci trebuie și să creștem în El, întăriți în credință și prisosind în ea, așa cum spune aici. Însă să stai tare în credință nu este suficient, ci să sporești în credință. "Credința" este însoțită aici de articolul hotărât și înseamnă deci adevărul credinței, ceea ce Dumnezeu a revelat și este crezut. Inimile noastre trebuie să fie umplute cu acest adevăr al credinței așa de mult, că în ea nu mai este loc pentru nimic altceva, decât numai pentru subiectul credinței: Isus Hristos. Atunci vom fi nu numai mulțumitori, că am fost salvați prin El, ci noi învățăm și, că pentru viața noastră practică nimic altceva nu poate fi folositor, decât numai ceea ce primim de la El.

„Cu mulțumire”. Dacă prisosim în credință, vom spune nu numai: Îți mulțumim Doamne Isuse, că Tu ai murit la cruce pentru noi, ci și: Îți mulțumim, că tot ce dorește inima noastră, chiar și cunoașterea lui Dumnezeu, se găsește la Tine. Observă aceasta: când credincioșii devin receptivi pentru înțelepciunea lumii, în primul rând va dispărea mulțumirea lor. Dacă credincioșii critică pe credincioșii de seama lor, dacă ei critică Cuvântul, sau orice altceva, în primul rând va scădea mulțumirea lor. În realitate aceasta nu înseamnă nimic altceva, decât că alte lucruri ocupă un loc în inimile lor. „Vedeți să nu fie nimeni care să vă fure prin filozofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după cunoștințele elementare ale lumii și nu după Hristos” (versetul 8). Aici ne sunt prezentate două pericole. Unul este filosofia și cealaltă este tradiția oamenilor. Cu privire la primul pericol ne putem gândi înainte de toate la filosofia din timpul acela a grecilor, la concepția lor cu privire la pământ, la oameni, la originea și natura lumii și Dumnezeirii. Cu privire la ce-l de-al doilea pericol, tradiția oamenilor, ne putem gândi înainte de toate la ceea ce voiau să le povestească înșelătorii iudei și cum ei voiau să le impună rânduilele lor. Ei spuneau: aceste rânduieli stau scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, și ele aparțin Scripturii; Vechiul Testament este plin de ele. Putem noi să dăm simplu la o parte acestea? Putem noi, de exemplu, să ocolim circumcizia? Câte secole la rând copiii poporului lui Dumnezeu au fost circumciși! Dumnezeu Însuși a rânduit aceasta, chiar sub amenințarea cu pedeapsa cu moartea. Toate aceste să fi dispărut pur și simplu? Nu este așa, că ei voiau să le pună public în locul lui Hristos, însă spuneau: dacă voi credeți în Hristos, atunci totul va fi mult mai bogat, dacă respectați aceste rânduieli importante, pe care Dumnezeu le-a dat în Vechiul Testament. Și dacă pe lângă aceasta luați ceea ce oamenii altor religii au considerat de valoare, dacă luați tot ce este bun în ele și le adăugați credinței voastre, prin aceasta credința voastră va deveni mai bogată.

Ce viclenie a vrăjmașului, căci realitatea este exact invers. În istoria creștinătății (în mod deosebit în Evul Mediu) nu s-a întemeiat deseori învățătura pe filozofie? Oricât de drept-credincioasă ar fi această învățătură, totuși baza ei nu este bună de nimic, ea este principial falsă. Baza ei este o construcție a intelectului uman și de aceea este în opoziție cu Hristos. Ea oferă un loc intelectului, pe care într-adevăr el l-a avut deseori în omul vechi, dar pe care el nu are voie să-l ocupe în omul nou. Tocmai aceasta, de care apostolul atenționează aici, a devenit în creștinătate un bun comun. Și dacă aceasta este chiar în creștinătatea drept-credincioasă, atunci cu atât mai mult în teologia modernă, care a rezultat din liberalismul iluminismului și este marcat de filosofia existențialistă. Pe de o parte se vede că gânditorii agnostici sunt rodul acestora, cum ar fi Sartre, însă pe de altă parte că oameni ca Bultmann și alți teologi germani și-au construit teologia lor modernă pe aceste baze filosofice. În acest caz nu este nici măcar așa, că filosofia vrea să îmbogățească credința, ci că filosofia ocupă locul credinței și devine baza gândirii religioase. Această năzuință ar putea în cele din urmă duce la conlucrarea tuturor religiilor. Filosofia modernă va ocupa primul loc și va constitui, dacă mai poate fi vorba de religie, fundamentul ei.

Nu demult am auzit o prelegere a unuia care aparține mișcării liber-cugetătorilor. El și-a bătut joc de creștinism, de credință, pe care a numit-o superstiție, și a spus, că gândirea noastră ar fi întemeiată exclusiv pe ceea ce știința a cercetat și a constatat cu siguranță, și anume, printre altele, că cu milioane de ani în urmă viața ar fi luat naștere spontan aici pe pământ și din ea au ieșit toate formele de viață, așa cum le cunoaștem acum. Aceasta este știință incontestabilă, și ar

trebui să ne ținem de ea, spunea el. Aceasta este nebunia, în care cădem, dacă mergem până la sfârșit pe drumul acesta. Orice credincios, care pornește pe drumul acesta, chiar dacă face numai câțiva pași, în primul rând își va pierde pacea, căci Hristos nu poate să împartă locul Său cu această credință științifică. În cele din urmă credinciosul își va pierde credința, și după ce a pierdut totul, îi va rămâne numai această nebunie. Acest bărbat sărman a mai spus, că știința niciodată nu a găsit nici măcar o singură dovadă pentru existența lui Dumnezeu. Aceasta este nebunia omului în toată dimensiunea ei, căci știința ca sistem se bazează pe reguli, care fac dinainte imposibilă descoperirea lui Dumnezeu. Aceste reguli limitează știința la domeniul percepției senzoriale. Dar dacă dinainte ea a fost delimitată, nu trebuie să te miri că nu găsești ceea ce se află de partea cealaltă a barierei, căci Dumnezeu nu poate fi perceput cu organele noastre de simț. Aceasta este nebunia oamenilor care spun, că noi trebuie să ne bazăm numai pe mintea noastră, căci acesta ar fi singurul drum sigur.

Dar la fel de nebun este și al doilea lucru, pe care îl găsim aici: tradiția oamenilor. Par într-adevăr să fie două lucruri opuse: pe de o parte raționalismul, intelectul, și pe de altă parte ținerea cu tărie la tradiție, la moștenire, la superstiție, la rânduiești. De fapt sunt doi poli opuși, căci liber-cugetătorul, pe care tocmai l-am amintit, a judecat aspru pe tradiționaliști. Dar când este vorba să lupți împotriva adevărului, aceste două extreme se unesc în ura lor împotriva adevărului lui Dumnezeu.

Cât de periculos este acest tradiționalism, și cât de receptivi suntem și noi la el! Orice ritual religios și orice rânduiești, pe care oamenii și le imaginează, trebuie într-adevăr să conducă la Dumnezeu, însă cu cât mai multe ceremonii prescriu, cu atât mai mare devine distanța între Dumnezeu și om, și rezultatul este numit de ei „religie”. În realitate însă prin aceasta drumul spre Dumnezeu este blocat. Cu câteva zile în urmă am avut o discuție cu un liber-cugetător, care a zis: Dumnezeu este ca și cum ar sta pe vârful unui munte, și fiecare confesiune sau religie încearcă să ajungă la Dumnezeu pe diferitele laturi ale muntelui. Ei toți gândesc că se află pe drumul cel bun, însă pe partea cealaltă a muntelui sunt alți oameni, care încearcă să ajungă la Dumnezeu în felul lor, și toți ajung la același vârf de munte. – El nu a înțeles, că există numai un singur drum spre Dumnezeu: Hristos, care a spus: Eu sunt calea. I-am spus apoi, natura religiei adevărate nu este încercarea de a ajunge la Dumnezeu, ci constă în aceea, că Dumnezeu în bunătatea Sa binevoitoare a venit la noi. Acesta este adevărul creștinismului. Toate organizările, pe care oamenii le-au făcut unii pentru alții și pentru ei înșiși, ca să încerce să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu și să-I slujească și să-L glorifice, au mărit și mai mult prăpastia dintre om și Dumnezeu, și aceasta este acum religia lumii acesteia. Dar și noi ca credincioși suntem deseori receptivi la ceea ce se aseamănă cu această îngrozitoare slujire în forme, la tot ce este exterior. Suntem receptivi, când o mie de credincioși se strâng laolaltă și cântă foarte frumos. Atunci spunem: ce minunat sună aceasta! Însă aceasta este o formă exterioară, care niciodată nu trebuie să fie mai superioară aspectului spiritual. Noi suntem receptivi, dacă un botez are loc în haine albe frumoase sau în haine obișnuite, căci orice înfățișare exterioară, orice formă de ritual ne place. Însă sunt aceleași forme religioase, despre care se vorbește aici și care totdeauna doresc să ocupe locul realității, care este Hristos (compară cu versetul 17). Noi suntem receptivi, dacă facem frângerea pâinii cu un serviciu frumos de argint sau cu farfurii și pahare obișnuite. Suntem receptivi pentru cine este fratele care face frângerea pâinii și cine este fratele care botează. Da, tot ce aici este descris de apostol ca pericol, a obținut supremația în cea mai mare parte a creștinătății.

Cât de repede s-a ajuns în creștinătate să se spună că botezul nu poate fi făcut de orice frate, ci pentru aceasta sunt necesari purtători de funcții deosebiți. Cât de repede s-a ajuns (deja în primul secol), să se creadă că frângerea pâinii ar putea fi făcută numai de un bărbat angajat special, de episcop. Aceasta este slujba formelor, despre care este vorba aici. S-a făcut din ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu, botezul și Cina, o slujbă a formelor, sacrameinte, și aceasta este unul din lucrurile cele mai îngrozitoare care s-au petrecut în creștinătate. Ele au fost degradate la ritualuri, care să slujească, ca Dumnezeu să poată fi ajuns de omul natural (firesc), în loc să fie primite ca

ceva, pe care Dumnezeu le-a dăruit credinciosului. S-a făcut din botez ceva, prin care se crede că s-ar primi viața nașterii din nou. Aceasta, care a fost dat numai ca semn exterior, a fost folosit așa ca și cum ar avea o putere lăuntrică și s-a făcut din Cină un instrument (așa cum se spune în catehismul Heidelberg), care ar trebui să ne întărească credința și să ne apropie mai mult de Dumnezeu. Însă aceasta este slujbă a formelor, de care suntem atenționați aici și care totdeauna ia locul lui Hristos și totdeauna creează o distanță între noi și Dumnezeu. Dar despre ce vorbesc în realitate aceste așa-numite „sacramente”? Dacă cercetăm această întrebare ajungem la adevărul care ne este prezentat aici. În realitate botezul și Cina niciodată nu vorbesc despre viață și credință, ci ambele vorbesc despre moarte. În ambele se exprimă că singura soluție pentru omul natural este moartea (aceasta exclude orice slujbă a formelor!) și că el numai atunci poate avea sigur parte de această moarte, dacă el are parte de ea în moartea lui Hristos. Acesta este adevărul pe care Dumnezeu l-a exprimat în acestea.

Dar ce au făcut oamenii din ele? „Mijloace de grație”, ca să aducă pe omul natural la Dumnezeu. În realitate însă au despărțit pe om de Dumnezeu și din aceste orânduiri au făcut o religie exterioară. Ortodox sau liberal, nu joacă nici un rol. Această slujbă a formelor pătrunde și în mijlocul nostru, în inimile noastre, în viața noastră, dacă devenim receptivi pentru aceste lucruri. Atunci ele iau locul lui Hristos. Și ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Sunt „elementele lumii”, lucruri lumești, căci lumea face aceste lucruri. Lumea a născocit filosofia, tradiția și formele. Și oricât de drept-credincios ai fi tu, dacă atârni de aceste liturghii sau de acest ritual, de acești deținători de funcții, atunci ești preocupat cu lucruri lumești. Instalarea formală de către „laici” a predicatorilor superiori este o chestiune lumească. Aceasta este mărturia Cuvântului lui Dumnezeu. Orice organizare, care se așează între credincioși și Dumnezeu este o slujbă a formelor. Orice autoritate și orice funcție, care se pune între acțiunea liberă a Duhului Sfânt și credincioși, este o slujbă a formelor, și prin urmare este lumească. Ele aparțin, așa cum spune aici, „elementelor lumii”. Ele aparțin a ceea ce oamenii lumii au făcut, ca pe pământul blestemat de Dumnezeu să-și facă cât mai frumos posibil. Când Cain a plecat dinaintea feței Domnului, el trebuia să fie pribeag și fugar. Însă în loc de aceasta s-a dus și a construit o cetate și a născut copii, care au făcut cetatea cât s-a putut de plăcută, cu corturi, muzică, cântece și unelte, cu tot ce poate oferi lumea. Omul a făcut lumea aceasta cât se poate de frumos, și el a făcut aceasta și prin aceea că și-a imaginat propria religie și propria filozofie. Aceasta este nebunia lumii.

Însă marele pericol este, că noi spunem: cât de nebună este totuși lumea, și că noi nu recunoaștem, că aceste lucruri pot juca un rol la fel de mare în inimile noastre și în viața noastră. Atunci nu mai este Hristos; căci aceasta niciodată nu se poate aduce la același numitor comun. Ori este lumea, ori este Hristos. Și dacă ar fi numai, că spunem: trebuie să avem un simțământ pentru stil și nu putem fără să nu avem vreo formă de organizare. Atunci suntem preocupați cu introducerea lucrurilor lumești, și acestea nu se pot uni cu Hristos. Ești tu unul care se preocupă cu filosofia lumească, ca prin aceasta să-și îmbogățească cunoștințele? Ești tu unul ca acești oameni, care au instaurat sisteme, ca să ajungă la cunoașterea a ceea ce era plinătatea Dumnezeirii? Nebunie! Căci toată plinătatea Dumnezeirii locuiește în Hristos (versetul 9). I-a plăcut întregii plinătăți să locuiască în El, și dacă vrei să afli ceva din Dumnezeire, atunci trebuie s-o cauți în Hristos, căci Dumnezeu S-a revelat în Hristos. În capitolul 1 am citit: „El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut”. În afara lui Hristos niciodată nu vei afla ceva despre Dumnezeu. Aceasta este nebunia acestor oameni, care se urcă pe munte, ca să ajungă la Dumnezeu, căci Hristos este singurul în care Dumnezeu S-a revelat. Toată slujba ta a formelor, prin care încerci să vii în legătură cu Dumnezeu, toate tradițiile tale, toate regulamentele tale, „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!” (versetul 21), toate lucrurile despre care tu crezi că sunt plăcute lui Dumnezeu, sunt nebunie. Dacă vrei să cunoști pe Dumnezeu, este numai un mijloc. Niciodată prin regulamente, care numai te îndepărtează de Dumnezeu, ci în Hristos. „Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”. În capitolul 1.19 stă la forma trecut: „Pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El.” Aceasta era aici pe pământ. Aici Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu sine. Însă aici este la prezent. Și acum toată plinătatea

Dumnezeirii locuiește trupește în Hristos. Domnul Isus a înviat trupește din moarte, și trupește El este acum în cer la dreapta lui Dumnezeu, pe Tronul lui Dumnezeu. Și toată plinătatea, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt locuiește trupește în acest Om glorificat. Dacă vrei să cunoști ceva despre Dumnezeu, nu este o altă cale decât numai prin El, Cel care a spus: „Eu sunt calea și adevărul și viața” (Ioan 14.6).

Însă aici este legată o a doua glorie. Versetul 10 este unul din cele mai clare versete cheie ale acestei epistole: „Pentru că în El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El”. De fapt aici în greacă sunt aceleași cuvinte, și astfel s-ar mai putea traduce prin: „Toată desăvârșirea Dumnezeirii locuiește trupește în El, și voi sunteți desăvârșiți în El.” Dacă tu ești făcut plăcut înaintea lui Dumnezeu, atunci nu ești prin filosofia ta, prin tradiția oamenilor, ci numai pentru că tu ești în Hristos Isus. În El ai devenit plăcut pentru Dumnezeu, ești desăvârșit; în Hristos Isus, în desăvârșirea Lui, este desăvârșirea ta. Dacă în noi este ceva plăcut pentru Dumnezeu, atunci aceasta este în desăvârșirea lui Hristos. Ce Persoană minunată este El! De aceea El stă aici în centru. Toată desăvârșirea lui Dumnezeu este în El. Vrei să cunoști comorile lui Dumnezeu, profunzimea mărimii Sale, înțelepciunea Sa, cunoașterea Sa? Atunci nu le vei găsi în creație, căci acolo știința te-ar putea ajuta puțin. Nu, tu găsești toate comorile înțelepciunii și cunoașterii numai în adevăr: Hristos, în care locuiește toată plinătatea, însă unit cu Adunarea, căci noi suntem în Hristos, întregiți în El, desăvârșiți în El. Ce legătură minunată! În El locuiește toată desăvârșirea lui Dumnezeu, și eu sunt desăvârșit în Hristos. În felul acesta noi am fost aduși în legătură cu acest Dumnezeu, pe care la început noi L-am căutat corespunzător înțelepciunii lumii acesteia, căruia la început am căutat să-I slujim și să-I fim plăcuți conform rânduielilor oamenilor, și nu am reușit. Prin aceasta am devenit numai nefericiți. Însă acum suntem desăvârșiți în Hristos.

Cine este acest Hristos, cine este acest Mântuitor? El este Cel care este Capul oricărei stăpâniri și autorități, care este înălțat mai presus de orice conducere și autoritate. Pentru ce atunci să mă mai îndrept spre guvernări spirituale și autorități? Pentru ce iubite frate roman, mai ești înclinat să mergi la un preot, ca să primești iertarea păcatelor tale? Ție nu-ți mai lipsește nimic, căci tu ești desăvârșit în El, care este Capul oricărei stăpâniri și autorități. Pentru ce dorești instanțe mai joase? Și tu, frate pentecostal, care crezi că poți primi darurile Duhului Sfânt numai dacă un om își pune mâinile peste tine? Nu ești tu desăvârșit în El, în Hristos, care este înălțat peste toate stăpânirile și autoritățile? Tu, cel care crezi că poți primi Cina numai dacă ea este împărțită de un deținător al funcției, ești unit cu El, care este Capul oricărei stăpâniri și autorități. Nu mai există nici măcar o singură instanță formală care are voie să se interpună între tine și Hristos. Tu ai devenit desăvârșit în El, care este Capul a toate câte sunt în lume, Capul oricărui scaun de domnie, stăpâniri, autorități și puteri. Ce înălțime!

Cum am ajuns noi la această înălțime? Tocmai de această întrebare este vorba aici. Noi suntem în Hristos. Dar cum am ajuns noi să fim legați cu El în felul acesta? Prin cunoștințele noastre, prin împlinirea rânduielilor lui Dumnezeu? Nu, și este de cea mai mare importanță ca noi să înțelegem nu numai acest adevăr, ci ca noi să fim conștienți și de consecințele practice: eu sunt legat cu Hristos prin unirea mea cu moartea Sa și cu învierea Sa. Și aceasta nu așa cum El a mers pe drumul Său aici pe pământ; cu acest Hristos nu este posibilă nici o legătură de viață. El era un străin pentru frații Lui, El nu putea avea cu nimeni o părtășie de viață. Abia pe baza morții și învierii Sale a fost posibilă o legătură de viață cu oamenii. Abia după aceea El a putut vorbi despre ucenici ca frați ai Lui și despre Tatăl Său ca Tată al lor (Ioan 20.17). Eu sunt legat cu Hristos ca Acela care a murit și a înviat. A murit Hristos? Atunci frate și soră, de asemenea și tu ai murit, căci moartea Lui este moartea ta. Dacă El a murit pentru tine și tu crezi aceasta, atunci tu trebuie să crezi și că tu ai murit. Dacă El a înviat, atunci tu trebuie să crezi că și tu ai înviat. Aceasta arată clar (și eu nu pot accentua suficient aceasta), pentru ce un credincios nu poate avea parte la lucrurile lumii acesteia, și nici măcar la înțelepciunea păgână și cunoștința lumii acesteia, căci el a murit față de lumea aceasta. Domnul Isus S-a deplasat prin lumea aceasta, dar El nu a putut avea parte de nici o parte a ei, ci, *ca și tu*, a fost răstignit față de lume (Galateni 6.14). Unul

din cele mai mari neadevăruri din creștinătate este, că se spune (chiar și între cei dreptcredincioși), că noi trebuie să murim treptat sau mereu cu Hristos, că trebuie să ne omorâm, că trebuie să omorâm natura noastră veche. Aceasta nu este corect. Nimeni nu poate muri prin sine însuși, nimeni nu primește comanda de la Dumnezeu ca să moară. Tu primești comanda de la Dumnezeu să crezi că tu *ai murit* cu Hristos. În afară de aceasta în Coloseni 3.5 stă scris că noi trebuie să omorâm mădulele noastre, care sunt pe pământ, însă acestea sunt mădule ale omului vechi, pe care noi, ca oameni deja noi, trebuie să le omorâm. Cum ar putea Dumnezeu să-ți dea ție ca om vechi misiunea, ca tu să omori pe acest om vechi? Cum ar putea voia omului vechi să omoare voința acestui om? Voința nu poate omori voința, ci ea trebuie omorâtă. Și aceasta a avut loc în „circumcizia” (moartea) lui Hristos. Noi trebuie nu numai să credem că Hristos a murit, ci și că și noi am murit cu El.

Despre aceasta este vorba aici în versetul 11: „În care ați și fost circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână, în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos.” Noi am fost circumciși în Hristos, aceasta înseamnă prin credința în Hristos s-a făcut asupra noastră ceea ce este prezentat simbolic prin circumcizie, și anume, că trupul cărnii a fost dezbrăcat. Desigur acesta nu este trupul nostru fizic, ci „trupul” (organismul) cărnii. Carnea în noi a fost în realitate adusă în moarte; aceasta trebuie noi nu numai s-o știm (aceasta este într-adevăr important, dar nu este încă suficient), aceasta trebuie realizat și practic. Mai întâi aceasta: carnea a fost răstignită. Epistola către Galateni capitolul 5 nu spune, că credincioșii din Galatia *trebuiau* să răstignească carnea împreună cu toate patimile ei. Aceasta este imposibil. Cum poate omul vechi să răstignească carnea? Ci acolo se spune: „Iar cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și poftetele ei” (versetul 24). Aceasta este important pentru noi. Căci și între noi se poate auzi din când în când acest gând fals. „Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat” (Romani 6.11) nu înseamnă că noi trebuie să facem așa ca și cum noi am fi morți față de păcat, ci înseamnă: considerați-vă, practicați, fiți conștienți, că voi *sunteți* morți față de păcat. Acolo este îndemnul practic, ca în viață să ținem seama de faptul că noi suntem morți față de păcat. Dacă n-am ști aceasta, nu am putea ca oameni noi să desfășurăm viața nouă. Credincioșilor, să știți că prin credință voi sunteți morți, ați fost uniți cu Hristos în moartea Sa (vezi „circumcizia”)!

Aceasta este ceea ce voi tocmai ați prezentat prin botez. Așa spune aici: „Înmormântați împreună cu El în botez” (versetul 12). Ce s-a petrecut, atunci când ai fost botezat? Ai exprimat că pentru tine este numai un singur loc sigur, și anume în moartea lui Hristos, și că tu ai meritat această moarte. Căci dacă Hristos a murit pentru toți, atunci toți erau în moarte (2 Corinteni 5.14). Toți erau morți, și tu ai recunoscut că moartea era judecata dreaptă asupra vieții tale în păcat. Tu ai înțeles că moartea era singura soluție pentru omul vechi, și de bună voie ai ales simbolic singura moarte sigură, prin care ai fost adus în mormântul lui Hristos, botezat „pe moartea Sa”. Acolo ai exprimat, că viața ta în păcat aici pe pământ trebuie terminată și că tu totodată ai început o viață nouă. Pentru ce, credincioși din Colose, gândurile voastre se îndreaptă încă spre lumea aceasta, pe care voi ați părăsit-o? Dacă ați trecut prin Marea Roșie și ați fost botezați pe Moise în nor și în mare (1 Corinteni 10.1,2), pentru ce atunci inimile voastre mai doresc după înțelepciunea Egiptului (compară cu Faptele Apostolilor 7.22)? Pentru ce este așa? Pentru că noi nu am înțeles practic ce înseamnă că noi am murit cu Hristos, că trupul cărnii a fost dezbrăcat, că firea (carnea) a fost răstignită. Ce mai aștepti de la carne? Gândești tu, că tu, după ce ai devenit credincios, vei putea în puterea vieții noi să îmbunătățești carnea veche? Acesta este probabil un gând logic. Tu gândești: eu sunt acum un credincios, am primit energie divină. Acum eu pot în această putere divină să fac ceea ce odinioară nu am putut face, și pot astfel prin carnea mea îmbunătățită să slujesc lui Dumnezeu; odinioară nu am putut împlini Legea, și acum carnea mea poate împlini Legea, ca mulțumire pentru viața nouă. Însă în acest caz nu ai înțeles, că tu ai murit cu Hristos. Tu ai murit, și prin moarte ai părăsit lumea. Da, în lumea de odinioară era valabilă Legea, căci ea este valabilă pentru necredincioși (1 Timotei 1.9); acolo erau valabile principiile lumii, erau valabile regulamentele, pe care Dumnezeu Însuși le-a dat în Vechiul

Testament. Acolo era valabilă cunoașterea lumii. Însă tu ai părăsit lumea, oricât de interesantă ar fi filosofia ei, oricât de interesantă ar fi tradiția oamenilor și oricât de bună a fost ea la timpul și la locul ei. Cu Hristos, prin moartea Lui ai părăsit lumea aceasta, în care erau valabile aceste principii, și acum ai înviat și astfel ai fost adus într-o lume nouă.

Aici sunt unite învățătura epistolei către Romani cu învățătura epistolei către Efeseni. În epistola către Romani vedem că noi trăiam în păcat și a trebuit să murim, și acum trebuie să ne ținem morți față de păcat. Epistola către Efeseni spune că noi eram morți în păcate și că noi am fost aduși la viață împreună cu Hristos din această stare de fărădelege și păcate. Aici în epistola către Coloseni sunt legate cele două aspecte: noi trăiam în păcat, noi a trebuit să murim (versetul 20, capitolul 3.7), și noi am fost înviați cu Hristos. Versetul 13 adaugă că viața noastră în păcat era totodată în ochii lui Dumnezeu o stare a morții în greșeli și păcate și Dumnezeu ne-a scos din această stare a morții. Hristos a coborât în această moarte și S-a făcut una cu noi în moarte. Și când El a fost adus la viață de Dumnezeu, Dumnezeu ne-a adus și pe noi la viață din această moarte, așa că epistola către Coloseni spune: noi am trecut din viața în păcat în viața nouă în puterea învierii lui Hristos; noi am fost înviați cu El și aduși la viață cu El. Epistola către Romani spune: eu trăiam în păcat, și eu am murit; epistola către Efeseni spune: eu era mort în păcate, și am devenit viu; epistola către Coloseni spune: eu trăiam în păcat, și acum eu trăiesc în El; în El eu am fost înviat și adus la viață, în El am primit o cu totul altă viață nouă. Ce rol să mai joace atunci viața veche pentru mine, ce forță de atracție să mai exercite ea asupra mea? Pavel arată foarte practic începând cu versetul 16 ce înseamnă că noi am murit și am fost înviați cu Hristos.

Însă mai înainte el vorbește aici în aceste versete despre faptul că noi am murit și am înviat cu Hristos și ce urmări minunate a adus aceasta cu sine. Noi am fost „îngropați cu El în botez”, în care (adică: în Hristos) am și fost înviați „prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți” (versetul 12). Cum ai înviat tu din moarte? Prin aceea că tu ai murit tot mai mult cu privire la păcat? Că ai devenit tot mai sfânt? Că ai parte tot mai mică la păcate, așa că în cele din urmă ai putea spune: acum sunt așa ca și cum am murit și am înviat? Nu, numai prin credință știi că tu ai murit în Hristos, și anume prin credința în Dumnezeu, care a înviat dintre morți pe Domnul nostru Isus, „care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.24,25). Numai prin aceasta ști că ești mort. Aceasta este important. Nu că tu trebuie să fi omorât, ci că tu *ești* mort, acesta este punctul de plecare al umblării tale creștine. Și dacă noi am murit cu Hristos și am fost aduși la viață cu El, atunci El ne-a iertat și toate greșelile. El a murit pentru păcatele noastre. El a coborât în moarte, care era consecința păcatului, și Hristos a fost adus de acolo la viață de către Dumnezeu. Epistola către Romani 6.7 spune categoric că învierea lui Hristos este dovada că El nu mai are a face cu păcatul: El a fost îndreptățit față de păcat. El a murit față de păcat și după ce El a fost adus la viață, acum El nu mai are a face cu păcatul, și aceasta este dovada că și păcatele noastre au fost înlăturate. Nu am fost noi aduși la viață cu Hristos? Dacă Hristos ar fi rămas în moarte și noi prin credință ne-am fi făcut una cu El în moartea Sa, noi am fi murit într-adevăr față de păcat, însă noi niciodată nu am fi știut dacă și păcatele noastre au fost îndepărtate, dacă Dumnezeu ne-a iertat cu adevărat păcatele. Însă faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul Isus dintre morți, aceasta este dovada că Dumnezeu a găsit satisfacere deplină în lucrarea Acestor, că păcatele au fost înlăturate pe deplin, și pentru inimă aceasta este dovada că păcatele mele au fost iertate. Cum am ajuns eu la această cunoaștere? Nu prin ceea ce eu simt în inima mea – tu nu poți simți în inima ta, că păcatele tale au fost iertate -, ci prin credința în Dumnezeu am știut că păcatele mele au fost iertate, căci Dumnezeu mi-a mărturisit aceasta prin Cuvântul Său. După aceea au venit în inima mea simțăminte de bucurie și de fericire, nu pentru că eu simt că păcatele mele au fost iertate, ci pentru că prin credință am știut că Dumnezeu le-a îndepărtat, prin aceea că mă încred în Cuvântul Său (compară cu 1 Ioan 1.9).

„După ce a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră” (versetul 14). Nu numai păcatele mele au fost înlăturate, spune Pavel, ci și înscrisul cu porunci a fost anulat de El. El nu era valabil pentru păgâni – aceștia niciodată nu au fost sub Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat

Legea lui Israel, și de aceea Cuvântul nu spune aici: „Înscrisul, care era împotriva voastră”. Pavel vorbește în acest pasaj totdeauna despre „voi”, însă aici el spune: înscrisul era împotriva noastră, Israel; noi niciodată nu am putut împlini poruncile acestea, cu toate că, să remarcam aceasta, era o scrisoare de gaj, față de care noi ne-am obligat. Cuvântul pentru „înscris” este aici un fel de mărturisire a vinei, pe care cineva la scris el însuși sau prin semnătura lui se obligă să îplinească conținutul. Israel s-a obligat realmente față de poruncile lui Dumnezeu. În cartea Exod 19 și 24 au spus de trei ori: „Tot ce a zis Domnul vom face” (versetul 8). Aceasta este încrederea de sine a cărnii, care spune: cu siguranță sunt capabil să fiu plăcut lui Dumnezeu și să vin la El. Trebuie numai să împlinesc poruncile Lui. Așa a pus poporul „semnătura” lui pe scrisoarea de gaj și a spus: ne obligăm să facem tot ce va cere Dumnezeu. La aceasta Dumnezeu a spus: bine, atunci vă voi face cunoscut ce vreau Eu, ca omul să trăiască înaintea feței Mele. Și Dumnezeu le-a dat Legea Sa, și Israel a fost legat 1400 de ani de această Lege prin „semnătura” pe care ei au pus-o sub ea, ca să zicem așa. O imagine corespunzătoare găsim în cartea Numeri capitolul 30: dacă o femeie în anii tinereții ei a făcut o promisiune în casa tatălui ei sau soțului ei, prin care se obliga să facă ceva, și tatăl ei sau de soțul ei ar fi tăcut față de ea, atunci această femeie era obligată să îplinească promisiunea sau legământul. Această femeie este o imagine a lui Israel. Israel, în „tinereța” lui, când tocmai ieșise din Egipt și Dumnezeu a venit la el pe Muntele Sinai, la începutul existenței lui ca popor, s-a obligat față de Dumnezeu printr-o juruință. Și Dumnezeu a „tăcut” față de popor, așa că această juruință a fost ca un jug, ca o robie asupra poporului, din care el nu a putut să iasă. Ei s-au obligat la ceva, pe care nu-l puteau face, și astfel această scrisoare de gaj era o povară asupra lor.

Cum putea fi rezolvată această problemă? Deci, Hristos a anulat scrisoarea de gaj. El a venit să plătească suma cerută prin această scrisoare de gaj. Israel s-a obligat să achite datoria. Însă Hristos a venit și a împlinit Legea. El a făcut aceasta, nu numai prin aceea că El a împlinit Legea în viața Sa (căci dacă ar fi făcut numai aceasta, atunci datoria ar fi devenit mai mare), ci prin faptul că a purtat pedeapsa, pe care o cerea Legea pentru încălcarea ei, și anume moartea. Dumnezeu a condamnat în El păcatul în carne. Aceasta a avut loc pe cruce, și în felul acesta El a îndepărtat atât vina cât și scrisoarea de gaj. Ce nebunie, voi credincioși din Colose, să vreți să țineți aceste porunci. În primul rând aceste porunci niciodată nu au fost date vouă. Ele erau pentru noi, apune Pavel, pentru Israel. În al doilea rând însă, gândiți voi cu adevărat că ați putea împlini ceea ce Israel nu a putut împlini? Petru spune clar în Faptele Apostolilor 15: cum am putea noi pune un jug pe grumazul ucenicilor, pe care nici părinții noștri, nici noi n-am fost în stare să-l purtăm? Nici voi nu-l puteți purta. Dar dacă totuși voiți, credincioși din Colose, atunci gândiți-vă în al treilea rând, că oricine se așează sub Lege, credincios sau necredincios, din recunoștință sau din oricare alt motiv, acela se așează și sub blestemul Legii (Galateni 3). Legea este pentru carne, însă noi am răstignit carnea; de aceea Legea și-a pierdut puterea față de noi. Nu ca și cum Legea a dispărut. Legea nu a murit, ci eu am murit față de Lege (Romani 7.6). Hristos a murit, și eu am murit cu El și am înviat. Legea are autoritate asupra omului vechi, însă omul vechi este în mormânt. Eu nu pot cere de la un mort ca el să nu fure sau să nu blesteme sau să nu comită adulter; acestea se pot cere numai de la un om viu. Noi am murit cu Hristos, căci carnea a fost răstignită. Ce nebunie, credincioși din Colose, să vreți acum să luați asupra voastră aceste porunci. Ce nebunie, să vă lăsați circumciși cu o circumcizie făcută de mâini, în timp ce voi ați primit realitatea exprimată prin această imagine (versetul 17). Voi ați fost circumciși cu o circumcizie veridică, și anume cu aceea a lui Hristos; cum vă puteți întoarce la circumcizia cărnii? Ce nebunie!

Nu, noi am fost eliberați din moarte, căci am fost aduși la viață cu Hristos. Noi suntem eliberați de Lege. Legea este într-adevăr prezentă, dar eu nu mai sunt prezent. Omul meu vechi a murit, Legea avea autoritate asupra căruia. Și în cele din urmă eu am fost eliberat și de puterea lui satan. „Dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce” (versetul 15). Eu deci în primul rând am primit viață, în al doilea rând am primit eliberarea de Lege, și în al treilea rând am primit biruința în Isus Hristos. Pe cruce, acolo unde

părea ca și cum El ar suferi o înfrângere, El a obținut biruința, acolo Dumnezeu a triumfat în Isus Hristos asupra tuturor dușmanilor. Tu poți trăi acum în puterea acestei vieți noi, care este Hristos. Tu poți trăi fiind liber cu privire la toate poruncile, nu pentru a fi desfrânat, ci ca să dedici viața ta pe deplin Domnului Isus și să-L urmezi, să-I slujești și să întrebi care este voia Lui. Tu poți triumfa în această viață, chiar și atunci când diavolul vine la tine. Tu îl poți întâmpina ca pe unul care a fost înfrânt, căci prin sângele crucii Hristos a obținut biruința asupra lui. Tu te poți împotrivi lui, și el va fugi de la tine, căci el cunoaște puterea crucii, și el știe, că el nu poate nimic, când tu vii la el în puterea acestei cruci. Ce biruință, ce lucrare, pe care El a făcut-o, ce părtășie, că lucrarea a fost făcută nu numai pentru noi, ci noi suntem uniți cu El în această lucrare, căci noi am murit cu El! A murit El față de păcat? Atunci și noi am murit. A biruit El în lupta împotriva diavolului? Atunci am biruit și noi. Prin moarte El a luat diavolului puterea. Ce paradox, ce taină impresionantă, de neînțeles! Tocmai prin moarte El a luat puterea aceluia care are puterea morții, acesta este diavolul (Evrei 2.14), și noi avem dreptul să avem parte de toate urmările acestui fapt. Ce fericire!

Ce influență are aceasta asupra vieții noastre? Este așa, că numai viața nouă se dezvoltă în noi și noi nu mai dorim după lucrurile din urmă, după ceea ce aparține vieții vechi, și nici după împlinirea poruncilor? Astfel de forme sunt posibile și la noi! Dacă eu îmi plec genunchii de șapte ori pe săptămână înaintea lui Dumnezeu și prin aceasta cred că sunt mai bun decât fratele meu, atunci aceasta este o religie a cărnii, și ea este o urâciune pentru Dumnezeu. Da, chiar și ca credincios poți ajunge să te consideri mai bun decât altul, prin faptul că facem una sau alta. Aceste porunci lumești și filosofii nu trebuie să joace nici un rol în viața noastră. Au studiile oamenilor lumii acesteia despre evenimentele mondiale sau despre orice altceva influență asupra vieții noastre? Gândim noi, că putem să ne îmbogățim credința prin ceea ce se găsește în lumea aceasta? Sau am înțeles care sunt consecințele faptului că noi cu Hristos am murit față de toate acestea și că noi am înviat cu El și am fost așezați într-o viață nouă?

În pasajul începând cu versetul 10 până la versetul 15 am văzut deci ce conține lucrarea Domnului Isus și ce înseamnă ea pentru noi. Am văzut că în moartea Domnului pe cruce este inclusă și moartea noastră. El a murit pentru păcatele noastre, și pentru că noi am murit cu El, și păcatele noastre au rămas în moartea Sa. Și deoarece în afară de aceasta noi am fost aduși într-o viață nouă, poruncile epocii trecute nu mai au nici o influență asupra noastră. Ele aveau influență, drept de a dispune asupra omului vechi, însă acesta a murit pe cruce, și în locul acestuia a venit un om nou, care nu mai are a face cu aceste porunci. Deci noi am fost eliberați de moarte, eliberați de Lege și (versetul 15) de asemenea eliberați de puterea diavolului, a stăpânirilor și autorităților, care la cruce au fost public dezarmate. Aceasta este dimensiunea deplină a lucrării Domnului Isus; nu numai că El a făcut toate acestea pentru noi, ci și că noi am avut parte de toate acestea împreună cu El. În El și noi am murit pe cruce, și cu El și noi am înviat spre o viață nouă.

Toate acestea sunt rânduite nu numai ca noi să ne bucurăm de ele, ci în această epistolă este prezentată tocmai consecința mare, practică a acestor lucruri asupra vieții credincioșilor. În pasajul, pe care îl avem acum înaintea noastră, începând cu capitolul 2.16 și până la capitolul 3.4, găsim consecințele a ceea ce a făcut Domnul Isus, și ce efect trebuie să aibă asupra noastră acest fapt. În primul rând găsim ce a făcut Domnul Isus *pentru* noi (versetele 16-19). Domnul Isus a purtat pentru noi toată judecata, și aceasta înseamnă că nimeni nu va putea vreodată să ne mai condamne în vreo privință cu privire la Lege; deci judecata nu ne mai poate atinge. În al doilea rând găsim nu numai ceea ce a făcut Domnul Isus pentru noi, ci și că noi am murit *cu* El, îngropați *cu* El și înviați *cu* El (versetele 20-23), așa că noi nu mai avem a face cu viața noastră de odinioară în păcat, cu viața în lumea aceasta. Cu aceasta se leagă al treilea lucru, că noi de asemenea am fost înviați cu El la o *viață* nouă. Această viață are alte interese, un alt conținut decât viața veche (capitolul 3.1-4).

Este de cea mai mare importanță, ca să fim foarte bine în clar, care sunt urmările practice ale lucrării Domnului Isus. Am văzut, că credincioșii din Colose erau în pericolul mare, să lege ceea

ce aparținea vieții vechi a lor, și deci aparținea lumii, cu poziția nouă, pe care ei au ocupat-o ca aceia care au murit și au înviat cu Hristos, care acum stăteau de partea cealaltă a mormântului și prin aceasta terminaseră cu lumea. Pavel prezintă în aceste trei pasaje cât de fals și absurd era acest fel de gândire. În primul rând poziția, pe care credincioșii din Colose au luat-o, este falsă, căci ea este o poziție care tăgăduiește însemnătatea lucrării Domnului Isus. Da, dacă noi ne reîntoarcem la ceea ce aparține vieții vechi, lumii, atunci tăgăduim mărimea și dimensiunea lucrării Domnului Isus, căci la cruce s-a terminat cu viața veche și cu lumea aceasta. Însă sistemul este nu numai fals, el este absurd, nu este la locul lui, căci sistemul vechi se referea la oamenii în carne, la oamenii care nu erau morți cu Hristos. Legea are desigur importanța ei. Porunca este sfântă, dreaptă și bună, dar ea se referă la omul natural (1 Timotei 1.8,9). Chiar dacă sistemul credincioșilor din Colose nu ar fi fost fals, ar fi fost totuși absurd, căci ei au aplicat un sistem la ei, sistem care era valabil pentru omul în carne, pentru omul natural. Găsim mereu în această epistolă acest punct principal: credincioși din Colose, gândiți-vă care sunt urmările practice ale faptului că voi ați trecut cu Hristos prin moarte și ați lăsat în urmă tot ce este de partea aceasta a morții.

Vedem aceasta mai întâi în versetele 16-19: „Deci nimeni să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau de lună nouă sau zile de sabbat.” Cât de ne la locul lui este să te preocupi mai departe cu ceea ce Dumnezeu a dat într-adevăr lui Israel, dar care vorbea numai despre ceea ce urma să vină, după ce împlinirea modelelor a venit! Pavel nu spune aici, că ceea ce noi găsim aici în acest verset nu avea valoare în sine. Fără îndoială avea valoare, că nu fără intenție Dumnezeu a dat lui Israel sărbătorile. Ele toate arătau spre cele viitoare, și prin ele Dumnezeu a exprimat sub tot felul de forme posibile ce avea El în inimă și voia să ne dea. Însă El a vrut să ne dea aceasta în Persoana Domnului Isus. După ce a venit realitatea, Domnul Isus Însuși, trebuie să fie clar că acum se terminase cu ceea ce înainte era bun, frumos și util. Să ne gândim numai la sărbători: paștele vorbea despre Domnul Isus ca Acela care a mers pentru noi în moarte și judecată; sărbătoarea celor dintâi roade arată spre învierea Sa, și sărbătoarea săptămânilor (sau sărbătoarea Rusaliilor) arată spre consecințele pentru Adunare. Însă acum a venit realitatea, acum Domnul Isus a venit. El a murit și a înviat, și Adunarea a luat naștere. Pentru ce să mai revenim la imagini din vechime, la ceea ce era numai o umbră a lucrurilor viitoare? „Trupul”, întruchiparea acestor imagini, este al lui Hristos (versetul 17). Cum poate cineva să ne judece cu privire la mâncare și băutură? Faptul că un israelit trebuia să se rețină de la anumite mâncăruri era desigur just. În aceasta Dumnezeu a dat o imagine la ce fel de hrană spirituală avem noi voie să consumăm, și ce nu. Dumnezeu a dat prescripții detaliate, care animale erau curate și care nu erau curate. Însă Dumnezeu a făcut aceasta nu pentru că prescripțiile în sine aveau o așa valoare (făcând abstracție de importanța medicală), ci pentru că în ele era ascunsă o învățătură spirituală. Ele erau o umbră și arătau spre realitatea în Hristos. Prescripțiile în sine nu erau realitatea, ele nu aveau nici o valoare în ele însele. În mod deosebit aceasta este clar în cazul jertfelor. Sângele taurilor și țapilor nu putea să îndepărteze nici măcar un singur păcat, și acesta nici nu era scopul lor. Scopul era să arate spre realitatea care va veni, și această realitate este Hristos. Deci după ce a venit realitatea, nu poate fi altfel decât că realitatea preia locul imaginii, care totdeauna este slabă în sine însuși și nu se poate compara cu realitatea. La fel este și cu luna nouă și sabbatele. Sărbătoarea lunii noi a fost dată de Dumnezeu ca imagine a înnoirii lui Israel. Cu fiecare lună nouă poporului i se aducea aminte, ca să zicem așa, că Dumnezeu va face cu poporul un început nou și că El îl va restabili; asemenea la lună, lumina va crește tot mai mult până va deveni lumină deplină. Și sabbatele aveau un înțeles profund. Ele arătau spre odihna lui Dumnezeu, pe care El o va da poporului în viitor, când El va fi adus toate lucrurile înapoi la Sine. Însă acum toate câte Dumnezeu le-a schițat prin aceste semne au devenit realitate în Hristos, și numai atunci când cineva nu înțelege ce conține efectiv această realitate, poate fi așa de neînțelept să se reîntoarcă la aceste lucruri.

Doresc să accentuez categoric aceasta, căci dacă auzim astfel de lucruri, noi toți spunem: desigur, este de la sine înțeles că erau numai semne, umbre, care la timpul lor au avut

însemnătatea lor. Însă cât de receptivi suntem noi pentru aceste lucruri! Am îndrăzni noi să spunem, că așa numitele sărbători creștine nu au nici o influență asupra noastră? Pavel spune credincioșilor din Galatia (și el le-o ia în nume de rău): „Voi respectați zile și luni și timpuri și ani” (Galateni 4.10). Aceasta este o întoarcere la lucruri de care ați fost eliberați, o cădere înapoi sub Lege, față de care ați murit. Și credincioșilor din Roma Pavel le scrie că între ei erau unii care respectau o zi mai mult decât alta, și el numește aceasta slăbiciune. Cine dintre noi poate spune că el este total liber de influența sărbătorii de crăciun din lumea creștină? Cine dintre noi poate spune că el este suficient de conștient, că această sărbătoare are pe de o parte origine iudaică și pe de altă parte origine păgână și a fost preluată de lumea creștină și s-a abuzat de ea? Cine poate spune că el este liber de celelalte zile de sărbătoare? Reformatorii au vrut mai bine să nu aibă aceste așa numite sărbători creștine, deoarece ei au văzut că noi am primit realitatea. Însă poporul dorește cu plăcere anumite sărbători, dorește să se bucure de anumite zile, care sunt altfel, mai înalte, mai minunate decât zilele obișnuite. În ce măsură suntem noi receptivi la ele? Ar trebui să nu gândim prea ușor în privința aceasta. Dacă și noi suntem sensibili pentru aceste lucruri, înseamnă la fel de bine că nu suntem liberi de aceste influențe iudaice; și aceasta înseamnă că nu am înțeles suficient care este dimensiunea lucrării Domnului Isus, care la cruce S-a socotit cu tot ce cunoaște lumea, chiar și lumea religioasă. Realitatea, „trupul” este al lui Hristos.

În versetul 18 aceasta merge mai departe. Versetele 16 și 17 au vorbit despre pericolul influențelor iudaice asupra noastră, însă în timpul acela (dar și în timpul nostru) exista un pericol deosebit din partea influențelor păgâne. Atunci a ajuns în floare învățătura gnosticismului, o filozofie greacă, pentru care iudeii au fost foarte receptivi, și nu s-au putut împotrivi influenței ei, în mod deosebit secta esenienilor. Această filozofie învăța că s-a analizat în profunzime apariția a tot felul de ființe spirituale. Ea conținea studii despre originea îngerilor și descendența lumii zeilor. Pavel atenționează de mai multe ori în epistolele sale, ca noi să nu ne preocupăm cu genealogii fără sfârșit; aceasta nu are a face cu genealogiile Vechiului Testament, ci cu aceste teorii grecești ale originii ființelor spirituale, cum ar fi îngerii. S-ar putea spune că aceste învățături ar fi inofensive. Însă tocmai acesta este pericolul. Se spune apoi: și îngerii sunt ființe care se întâlnesc în Biblie. Noi ne putem deci preocupa și cu acești îngeri și să încercăm să înțelegem cum arată lumea lor și de unde descind ei. Însă Pavel spune aici: dacă faceți aceasta, ați pierdut premiul. Aceasta este o concluzie importantă. Când primește un credincios un premiu, o cunună? Ce gândești tu, ce prețuiește Dumnezeu în slujba ta și în slujba mea? El poate primi de la noi numai acelea în care El poate recunoaște pe Domnul Isus. El ne poate da premiul numai atunci când Fiul Său ia chip în noi. Gândești tu, că Dumnezeu ar tolera să fie ceva care ocupă locul între Domnul și noi? Imaginează-ți că noi ne-am preocupa intens cu îngerii, despre care noi nimic nu înțelegem; sau cu întrebări, despre care Biblia nu vorbește! Imaginează-ți că noi ne-am întoarce spre această filozofie greacă, ca să putem pătrunde în lucruri pe care nu le-am văzut, așa cum spune aici, noi toți vom primi această învățătură ca fiind interesantă și vom ajunge așa cum au ajuns grecii și vom onora aceste ființe. Am putea spune: îngerii sunt ființe mai superioare decât oamenii! Ei nu au un trup, ei se pot mișca liberi în apropierea lui Dumnezeu. Ce vorbește contra, ca să nu omagiem și aceste ființe, care sunt totuși superioare nouă, să nu aducem onoare acelorora care sunt în ierarhie superiori nouă? Însă Pavel spune: dacă faceți aceasta, atunci puneți această învățătură greșită referitoare la aceste ființe între Hristos și voi, și de asemenea și aceasta este o disprețuire a poziției lucrării lui Hristos.

Este o faptă, așa cum se spune aici, a voinței proprii, și tocmai aceasta este faptul cel mai îngrozitor în aceasta. Sunt mulți credincioși, care pentru folosul lor spiritual se preocupă cu multe alte lucruri, chiar și pe teritoriul științific și filosofic. Însă ele rezultă din voia proprie, dacă aceste lucruri ocupă un loc între noi și Domnul Isus. Voia proprie aparține omului vechi, care a fost răstignit cu Hristos, ea aparține lumii acesteia, pe care noi am părăsit-o prin moarte și înviere. Nimic nu este mai grav ca atunci când la un credincios voia proprie iese la iveală și el lucrează conform ei. Nici o carne nu este mai stricată decât carnea voii proprii, religioase. Nu

este nimic mai îngrozitor în carne, decât atunci când ea vrea să fie religioasă, când ea vrea să slujească lui Dumnezeu sau altor ființe mai superioare, ca aici. Credincioșii din Colose vor pierde premiul, dacă ei în „smerenie” ar face voia proprie. Desigur „smerenie” după părerea lor proprie. Pavel spune totodată: voi credeți că sunteți smeriți, prin aceea că ocupați un loc mai prejos decât îngerii și le aduceți onoare, însă aceasta nicidecum nu este smerenie. Nu este nimic altceva decât mândrie, când oamenii încearcă cu încăpățănare să pătrundă în lucruri pe care Dumnezeu nu le-a revelat, și dacă ei cred că ei cu gândirea lor carnală sau cu simțul cărnii lor (așa cum se spune aici) pot cunoaște lucruri pe care Dumnezeu nicidecum nu le-a făcut cunoscut și pe care un om este imposibil să le poată cunoaște. Aceasta nu este smerenie, ci nimic altceva decât mândrie. Dacă noi adunăm cunoștințe în afara adevărului revelat al lui Dumnezeu și acestea primesc un loc în gândirea noastră spirituală, care îl dezonorează pe Domnul Isus, atunci prin voia noastră proprie suntem în primul rând aroganți, și în al doilea rând (și aceasta este probabil și mai grav), tăgăduim legătura pe care o avem cu Domnul (versetul 19). Noi nu ne ținem strâns de Capul, care este sus.

Nu înțelegem noi ce se cuprinde în aceasta? De fapt aici în versetul 19 – un verset cheie nou! – stă scris, că fiecare mădular al trupului este legat direct cu Capul. Aici nu stă scris, ca în epistola către Efeseni 4.15,16, că din Cap tot trupul este îmbinat împreună și strâns legat. Acolo este vorba de legătura mădulelor trupului între ele. Toate mădulele trupului sunt legate între ele prin Cap. Dar aici este vorba, că fiecare mădular al trupului nu este privit atât de mult în legătura lui cu celălalt mădular, ci cu capul. Fiecare mădular crește direct din Capul trupului. Deci aceasta este cu totul altceva decât în trupul nostru. Acolo mâinile sunt mai aproape de cap decât picioarele. Unele părți ale corpului stau în legătură mai strânsă cu capul, decât altele. Însă în trupul lui Hristos nu este așa. Acolo fiecare mădular are o legătură directă cu Capul și primește de la acest Cap creșterea divină, ca să crească în concordanță cu Ființa și natura lui Dumnezeu. De aceea este așa de grav faptul că credincioșii din Colose erau în pericol să introducă în gândirea lor anumite lucruri care ocupau un loc *între* Hristos și ei. Pentru unii erau îngerii, pentru noi sunt probabil cu totul alte lucruri. Ce se întâmplă însă când noi prin carnea noastră religioasă, probabil cu intenții bune, însă egoist, introducem lucruri așa cum credincioșii din Colose au introdus omagierea îngerilor? Atunci aceste lucruri vor deranja legătura noastră personală cu Hristos. Aceasta este o chestiune foarte gravă, căci atunci lipsește creșterea spirituală, divină. Probabil nu te-ai gândit la aceasta! Te-ai gândit: dacă mă comport așa de smerit și mă adâncesc în aceste lucruri minunate, sublime și aduc onoare celor care sunt mai presus de mine, atunci prin aceasta voi crește spiritual. Da, tu vei „crește” într-adevăr în cunoașterea acestei învățături gnostice, însă cu certitudine nu cu această creștere divină, și despre aceasta este vorba aici. Nu este nici o altă creștere, care să fie cu adevărat importantă și de folos pentru credincios. Sunt în viața noastră obiceiuri religioase, la care cu intenții bune ținem cu tărie, ca să onorăm pe Domnul, probabil unite cu tot felul de alte sărbători și obiceiuri creștine, care sunt un rest al rânduielilor iudaice vechi sau chiar păgâne, și pe care noi, probabil cu bune intenții, le folosim totuși prin voia proprie, ca prin ele să slujim Domnului Isus? Să fim vigilenți, căci ele ocupă locul dintre Domnul și noi. Ele ne împiedică, ca pentru creșterea noastră spirituală necesară să ne alimentăm direct de la Cap. Ele întrerup și deranjează părtașia directă, pe care noi o găsim aici descrisă așa de frumos: Capul legat direct cu mădulele. Ele toate sunt ajutate prin încheieturi și legături și ținute împreună, și fiecare mădular primește puterea lui și creșterea lui direct de la Cap.

Dacă am văzut cât de periculos este să nu cunoaștem bine dimensiunea lucrării Domnului Isus, atunci în cele ce urmează vedem care sunt urmările practice ale faptului că și noi suntem incluși în această lucrare, că noi am murit și am înviat cu Hristos. Mai întâi găsim în versetele 20-23 urmările faptului că noi am murit; acest fapt include realitatea că noi am terminat cu lumea veche și cu omul vechi. Și după aceea vedem în capitolul 3 urmările învierii noastre cu Hristos; aceasta înseamnă că noi am fost strămutați într-o „lume” nouă, în care sunt valabile cu totul alte principii și sunt cu totul alte interese pentru credincioși.

„Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cunoștințele elementare ale lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduieli?” (versetul 20). Aici nu spune: dacă ați murit împreună cu Hristos față de păcat. Desigur aceasta este o realitate, căci în Romani 6 spune, că Hristos a murit față de păcat și noi am murit cu Hristos. Însă aici este vorba de mai mult. Păcatul este cel care stăpânește lumea, care ține în stăpânire pe oamenii lumii. Noi am murit nu numai față de păcat, ci noi am murit și față de domeniul în care păcatul domnește. Păcatul are un domeniu de influență, în care își exercită influența, căci păcatul este un instrument în mâinile lui satan, cu care el guvernează lumea aceasta. De aceea noi am murit nu numai față de păcat ca o putere abstractă, ci și cu privire la domeniul în care păcatul domnește, și acesta este lumea aceasta. Noi am fost răstigniți față de lume (Galateni 6.14), noi am părăsit lumea aceasta prin moarte și am fost strămutați într-o „lume” nouă. Cât de neînțelept este atunci să te reîntorci la rânduielile vechi, care erau valabile în lumea veche. Lumea veche a cunoscut într-adevăr rânduieli, așa cum ele sunt enumerate aici: „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!” (versetul 21). Expresia „nu pune mâna” nu este tradusă foarte bine; ea înseamnă de fapt să iei ceva și să duci, să iei cu tine acasă. „Nu gusta” nu merge așa de departe. Aici este vorba să iei ceva și să-l mănânci la fața locului. Atingerea înseamnă că eu ating ceva cu mâinile sau picioarele, dar numai pentru un moment. Astfel de rânduieli au fost în Israel. Și ele erau bune, căci Dumnezeu le-a dat. Nu lipsea nimic la ele. Însă tocmai în aceasta constă greutatea pentru mulți credincioși. Deoarece rânduielile au fost date de Dumnezeu, ești expus pericolului să nu înțelegi că pentru creștini ele nu mai au acum nici o însemnătate. Erau multe lucruri, pe care un israelit nu avea voie să le facă, pe care el nu avea voie să le guste. Au fost chiar lucruri pe care el nu avea voie să le atingă. Citim în Numeri 19 în legea apei pentru curățire, care era pregătită cu o vacă tânără roșie, că dacă un israelit se lovea cu piciorul de osul vreunui mort, care era pe pământ, sau dacă trecea cu picioarele peste un mormânt, fără probabil să fi observat, el devenea necurat. Așa de serioase, de severe erau rânduielile lui Dumnezeu, că chiar și atunci când cineva se lovea de ceva, care amintea de moarte, acela nu putea avea părtașie cu poporul lui Dumnezeu, nu avea voie să mănânce din jertfe și trebuia să se lase curățit cu apa de curățire, într-o procedură care dura cel puțin șapte zile. Și dacă el nu asculta și nu se lăsa curățit, atunci el era nimic din poporul său.

Aceste rânduieli nu erau un lucru neînsemnat. Dumnezeu le-a dat, și El veghea, ca ele să fie respectate cu strictețe. Și aceasta nu pentru că rânduielile și acțiunile ceremoniale ar fi avut o valoare câtuși de mică în sine. Dacă tu și eu ne lovim de osul unui mort, dacă tu și eu atingem un mort sau mergem peste un mormânt, noi nu vom deveni necurați prin aceasta și nu trebuie să ne lăsăm curății cu apa de curățire, având pe lângă aceasta amenințarea, că dacă nu vom face așa vom fi nimiciți. În creștinism a venit realitatea exprimată prin imagini. Căci imaginile sunt deosebit de utile. Ele vorbesc despre cât de multe lucruri pot fi în viața noastră, care ne amintesc de moarte și prin care noi putem deveni necurați. Desigur este de cea mai mare însemnătate să cunoaștem imaginile și să le luăm la inimă, căci pentru aceasta au fost date. Aș vrea aproape să spun, că ele sunt pentru noi mai importante decât pentru Israel, căci Israel nu a înțeles sensul spiritual al imaginilor (compară cu 1 Corinteni 9.8-10). Însă dacă apoi înțelegem realmente învățătura, dacă știm ce exprimă aceste imagini și le punem la inimă, ce nebunie ar fi atunci, dacă noi am respecta aceste rânduieli. Crezi tu că Dumnezeu, care S-a revelat desăvârșit în Domnul Isus și care a arătat în El realitatea care a înlocuit imaginile, ar putea să prețuiască când credincioșii țin rânduieli de felul „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge”? Pavel spune: pentru credincios totul este curat; nu există nimic, care să nu fie curat în sine.

Dacă medităm împreună la aceasta, spunem: desigur, toate acestea sunt de la sine clare. Și totuși – nu suntem noi receptivi la rânduielile, la ceremoniile care erau valabile în Israel? Nu suntem noi receptivi la ceea ce aveau ei: un Loc Preasfânt splendid, o clădire măreață, în care ei slujeau lui Dumnezeu? Atunci era așa: cu cât Locul Preasfânt era mai frumos și mai minunat, cu atât mai minunat era serviciul divin. Suntem noi receptivi pentru aceste gânduri. Nu ne gândim probabil și noi puțin, că noi am putea adora mai bine pe Domnul într-un local nou, frumos, decât

într-un șopron vechi? Ne gândim probabil și că împrejurările exterioare contribuie la aceasta? Nu demult am auzit pe un frate spunând, că ar fi mai mult spre onoarea Domnului dacă noi ne-am strânge într-o încăpere frumoasă. Nu vreau să spun, că încăperea nu are nici o importanță. Desigur tot ce într-o încăpere rea ar putea deranja sau distrage atenția nu este spre onoarea Domnului. Dar aceasta nu constă în frumusețea clădirii în sine. Nu depinde de porțile bisericii și de ferestrele și ușile impunătoare, nu depinde de exterior. Nimic din ceea ce în creștinism este esențial, este extern. Nu este nici o necesitate, ca acela, care slujește în Cuvânt, să apară într-o anumită îmbrăcămintă, și așa mai departe. Tot ce amintește de acest exterior, de aceste ceremonii, pe care Dumnezeu le-a dat în iudaism și care atunci aveau valoarea lor, deoarece erau umbra realității, este, dacă revenim la ele, în primul rând o tăgăduire a lucrării Domnului Isus, și, în al doilea rând, a legăturii noastre cu El, care constă în aceea că noi am murit împreună cu Hristos față de lume. Noi trebuie numai să ne întrebăm pe noi înșine, în ce măsură suntem receptivi la toate aceste lucruri. Sunt „lucruri”, care se distrug prin folosire (versetul 22). Ele sunt de folos un timp, ele sunt folosite, însă la un anumit moment își pierd funcționalitatea. Dumnezeu le-a dat, pentru ca ele să fie cândva date la o parte. Dumnezeu le-a dat, deoarece ele erau temporare, căci ele arătau spre realitatea care trebuia să înlocuiască ce este temporar.

Nu este așa, cum cu regret mulți creștini gândesc, că noi acum, după ce am venit la credință, avem puterea spirituală să înfăptuim ceea ce Dumnezeu a dat în Vechiul Testament și ceea ce atunci nici un om (nici măcar un om născut din nou) nu putea să împlinească. Această expunere de idei pare logică. Se spune simplu: nici măcar un singur israelit nu a putut împlini Legea, însă acum noi am devenit oameni noi, suntem uniți cu Hristos, și prin puterea Duhului Sfânt noi avem acum puterea să împlinim această Lege. Aceasta sună frumos, dar este un serviciu divin după voia proprie, dacă ne supunem iarăși la rânduieli, ca și cum am trăi în lume. Pavel îi spune lui Timotei: „... știind aceasta, că Legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși” (1 Timotei 1.9). Legea este pentru omul natural, ca să-i arate, că el nu poate sluji lui Dumnezeu. Ce are a face un credincios cu ceea ce a fost dat omului natural, oricât de frumoase și de evlavioase ar fi intențiile lui? - și sunt multe intenții bune în carnea noastră religioasă; desigur, noi dorim cu plăcere să slujim Domnului. Însă Domnul Însuși spune, cum dorește El ca noi să-I slujim. El nu dorește să-I slujim într-un serviciu divin conform voinței noastre (versetul 23). El nu dorește ca noi să-I slujim prin porunci și învățături ale oamenilor (versetul 22). De multe ori m-am întrebat, cum este posibil ca așa de mulți credincioși să gândească, că ei ar putea decide cum să slujească lui Dumnezeu. Ei au intenția bună să-I slujească, ei fac tot felul de lucrări creștine. Însă ei nu văd, că Hristos trebuie să ia chip în slujirea lor, și aceasta are loc numai atunci când noi ne întrebăm pas cu pas care este voia Sa. Abia atunci când voința veche a fost judecată, putem sluji cu adevărat Domnului, căci voia veche aparține cărnii, aparține omului vechi. Noi ar trebui să întrebăm: Doamne, cum dorești Tu ca să-Ți slujesc? Să nu mergem indiferenți după aceia care zic: ajută aici sau ajută acolo. Desigur, ceea ce Domnul ne pune în cale, noi trebuie să facem, însă noi trebuie să verificăm aceasta. Noi trebuie să știm, dacă noi facem o slujire în dependență de Domnul și pe calea Lui. Aceasta are cea mai mare importanță. Voința proprie nu trebuie să aibă nici un rol în aceasta, căci altfel vom sluji lui Dumnezeu în felul nostru propriu.

Deja în Vechiul Testament Dumnezeu a pedepsit foarte sever aceasta (Levitic 10). Când fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, au venit la Dumnezeu cu foc străin, cu siguranță au avut cele mai bune intenții să-I slujească. Ei au venit cu focul, pe care ei înșiși l-au aprins, și voiau prin aceasta să ardă tămâie înaintea lui Dumnezeu. Nu era aceasta o inițiativă frumoasă? Mulți creștini ar spune: decisivă este intenția bună a acestor oameni. Însă Dumnezeu Însuși spune cum dorește El ca noi să-I slujim; Dumnezeu Însuși a pus focul pe altar, și numai acest foc, care a coborât din cer, trebuia folosit ca să ardă tămâia. Nu putem folosi focul nostru, poruncile noastre, învățăturile noastre – căci acestea sunt porunci și învățături omenești -, ca să slujim lui Dumnezeu. Există o aparență de înțelepciune în acest serviciu divin al voinței proprii (versetul 23). Pare să fie foarte înțelept să te sfătuiești reciproc: Cum să organizăm serviciul nostru divin? Căci totul trebuie să

decurgă cât se poate de bine. Are într-adevăr o înfățișare de înțelepciune, când se aude spunând: trebuie să fie un regulament al serviciului divin, trebuie planificat un vorbitor, trebuie stabilite reguli, căci altfel va fi o harababură fără pereche. Am vorbit de mai multe ori cu credincioși despre principiile străngerii laolaltă, la care ei au spus: da, sună foarte frumos, și de asemenea este potrivit cu Scriptura, dar dacă tu ești împreună cu patru sute de oameni, atunci vei vedea cum te descurci cu astfel de principii. Atunci am răspuns: Ați încercat vreodată să faceți așa? Gândiți că Dumnezeu ne va părăsi, dacă noi vrem să acționăm conform Cuvântului Său? Oameni intenționează să facă bine, dar este un serviciu divin după voia proprie. Ei slujesc lui Dumnezeu cum li se pare lor mai bine, și ei cred că prin aceasta preîntâmpină și dezordinea. Tocmai acolo unde Dumnezeu spune că în străngerile laolaltă fiecare are ceva, un psalm, o învățătură, o vorbire în altă limbă, o descoperire, și că toate acestea trebuie să aibă loc spre zidire, tocmai în pasajul acesta se spune că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii (1 Corinteni 14.33). Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii și al păcii, însă, bine înțeles, al ordinii Sale, al păcii Sale, așa cum El le-a instaurat, și nu așa cum gândim noi că este bine. Cât de îndrăzneți suntem noi totuși, dacă gândim că putem stabili cum trebuie să decurgă totul. Aceasta nu este altceva decât serviciu divin conform voinței proprii, tradiții ale oamenilor. Și prin aceasta tăgăduim – și despre aceasta este vorba aici -, că toate aceste lucruri fac parte din elementele lumii, cu care noi prin moarte ne-am socotit radical. Ele sunt principii pur lumești. Noi spunem într-adevăr: aceasta sau aceea este totuși creștin sau religios. Dar toată religia cărnii este lumească, căci ea aparține domeniului în care domnește păcatul. Se poate într-adevăr să fii religios, dar este un serviciu divin al cărnii și prin urmare este păcătos și nicidecum nu este o slujire pentru Dumnezeu. Aceasta aparține lumii acesteia, „elementelor lumii”.

Aici în versetul 23 suntem atenționați cu privire și la un alt pericol. Filosofii greci antichi aveau un dispreț deosebit pentru trup. Ei îl priveau ca pe un fel de temniță, în care sufletul era captiv. Sufletul trebuia să devină liber, și aceasta ar avea loc în chip desăvârșit când în moarte el va părăsi trupul. Atâta timp cât aceasta nu a avut loc, trupul trebuia ținut în frâu prin pedepsiri și acte ascetice, așa cum găsim și aici: „în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare”, și aceasta are de asemenea o aparență de înțelepciune. Se spune, aceasta este numai praf, este numai exteriorul, cele ale trupului nu au nici o importanță; este vorba de ceea ce este spiritual, despre ceea ce este înăuntru. Dar dacă creștinii vin cu astfel de povestiri aparent înțelepte, ei tăgăduiesc ceea ce Dumnezeu a spus. Dumnezeu acordă cinste trupului. Conform Scripturii omul este o triunitate din duh și suflet și trup (1 Tesaloniceni 5.23). Omul nu este un duh sau un suflet care locuiesc în temnița trupului, și aceasta este dovedit prin învierea Domnului. Învierea nu se potrivea în filosofia greacă. Când Pavel pe areopag a început să vorbească oamenilor, care voiau cu plăcere să audă ceva nou, despre învierea trupului, ei s-au întors batjocorind. Era lucrul cel mai ridicol, care se putea imagina, că această temniță, din care omul era eliberat în sfârșit la moartea sa, va învia odată și va trăi. Însă Dumnezeu dă onoare trupului. El nu spune, ceea ce spun mulți credincioși uneori, atunci când stau lângă patul de moarte: ah, acesta nu este acela sau aceia, ci este numai învelișul material, el însuși este la Domnul. Scriptura spune, atunci când Domnul a fost coborât de pe cruce: „L-au pus pe Isus acolo [în mormânt]” (Ioan 19.42), nu învelitoarea Lui materială, ci pe Isus. Duhul și sufletul și trupul împreună alcătuiesc omul complet. Trupul nu este numai un înveliș material, ci el constituie o parte componentă principală a omului. Aceasta explică și pentru ce Dumnezeu va învia trupurile tuturor oamenilor. Pentru credincioși și necredincioși va veni ziua în care ei vor primi un trup nou; fie că va avea loc la răpirea Adunării, fie la instaurarea Împărăției păcii, fie la învierea celor necredincioși după Împărăția de o mie de ani; toți vor primi un trup nou, indiferent dacă ei cu acest trup vor locui în cer, respectiv pe pământul nou sau în veșnicie vor fi aruncați în iazul de foc (compară cu Matei 10.28). Vedem însă aici și că trupul este altceva decât carnea, chiar dacă deseori nu se diferențiază aceasta. Vedem aici că acești oameni pentru satisfacerea cărnii nu acordă nici o onoare trupului, că ei supun *trupul* la asceză și îl disprețuiesc, ca să satisfacă carnea. Din aceasta se vede clar că aici este vorba de lucruri diferite. Carnea este

vechiul nostru eu, care este stricat prin păcat, este natura veche, așa cum se spune, chiar dacă aceasta nu este o expresie biblică. Însă trupul este trupul nostru material, care cândva va avea parte de mântuire (Romani 8.23). Carnea noastră nu va fi mântuită, ci ea a fost radical judecată la cruce (compară cu Romani 8.1-11; Galateni 5.16-24).